

Εγώ εις κρίσιν εις τον κόσμον τούτον ελήλυθα... (Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η αγάπη του Θεού δεν φαίνεται πουθενά αλλού τόσο καθαρά στην Γραφή, όσο στα λόγια: Εγώ είμαι Θεός ζηλωτής, Θεός ζηλότυπος, ζηλεύω, δεν θα λατρέψεις άλλον Θεό, δεν θα έχεις άλλες αγάπες. Ο Θεός θέτει τον εαυτό Του, στην θέση του πληγωμένου εραστή πού ζηλεύει και απαιτεί την αποκλειστικότητα!

Αλλά ο Θεός μας είναι απαθής, δεν Τον αγγίζουν ανθρώπινα πάθη και επιπόλαιοι ανθρωπομορφισμοί. Είναι και ανενδεής. Δεν έχει ανάγκη την αποκλειστική προσήλωση και αγάπη μας. Άρα αυτός ο ζήλος και η ζηλοτυπία σε ποιόν αναφέρεται και ποιόν αφορά; Τον ίδιο τον άνθρωπο! Λέγοντας ο Θεός πώς είναι ζηλιάρης για την αποκλειστικότητα της αγάπης μας, δεν εννοεί πώς μας έχει ανάγκη, αλλά πώς ο ίδιος είναι η μοναδική μας ανάγκη! Θέτει σε μας οδό σωτηρίας, οδό τελείωσης, οδό έρωτα και δικαίωσης. Είναι αυτό που λέει με άλλα λόγια ο Χριστός: Εγώ ειμί η οδός, η αλήθεια και η ζωή! Ούτε πάνω στον ουρανό, ούτε επί γης, ούτε στα καταχθόνια δεν υπάρχει δύναμη και εξουσία τέτοια που μπορεί να σώσει τον άνθρωπο. Ενας είναι ο δρόμος και η θύρα: Ο Ων και Μοναδικός Θεός μας!

Εγώ ήρθα στην γη ως Κριτήριο, για να δουν αυτοί που δεν βλέπουν και αυτοί που λένε ότι βλέπουν να παραμείνουν τυφλοί! Συγκλονιστικά λόγια του Χριστού! Άρα

γε βλέπουμε; Έχουμε το φως; Μήπως πιστεύουμε πώς είμαστε αυτόφωτοι και εκλεκτοί; Στο αχανές σύμπαν και στην απειράριθμη των αιώνων ανθρωπότητα, δεν είμαστε παρά ένα σχόλιο στα περιθώρια, τόσο ασήμαντο και μικροσκοπικό! Και ταυτόχρονα ο καθένας από εμάς ένα αχανές σύμπαν! Τί φανταστικό θαύμα! Χωρίς τον Θεό ούτε είμαστε, ούτε μπορούμε να είμαστε ένα κάτι σε αυτόν τον κόσμο. Δεν μας σώζουν ούτε μας δικαιώνουν κάτι ψευδοευλάβειες μικρές, ζηλωτισμοί και τήρηση εντολών. Αυτά, αλλοίμονο είναι δεδομένα και χρέη των χριστιανών και πρέπει να πηγάζουν από μια καθαρή καρδιά και άπλετη αγάπη στον Θεό για να κρίνονται ως αυθεντικά! Όλα αυτά, τα μικρά και τα μεγάλα είναι δωρισμένα από τον Θεό. Χωρίς εμένα, δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα, είπε ο Χριστός. Κι όμως με λίγη θρησκευτικότητα και έναν επιτηδευμένο καθ' όλα τρόπο χριστιανικής ζωής, πιστεύουμε πώς έχουμε κερδίσει τα πάντα, ενώ δεν μας ανήκει τίποτα!

Ο Χριστός είναι το φως πού φωτίζει κάθε άνθρωπο, αυτό πού έρχεται στον κόσμο και δίνει υπόσταση, ουσία, ζωή, έργα, πίστη και τάλαντα στον άνθρωπο. Αυτή η αυτοδικαίωση και η συνείδηση του αυτόφωτου δίκαιου ανθρώπου δεν είναι παρά μια ανταρσία, μια έκπτωση από την θεϊκή φωτοφορία. Και όταν έρθει η ώρα της κρίσης μας θα ακούσουμε: Ου πας ο λέγων Κύριε, Κύριε... Η καλλιέργεια της ταπεινής μας καρδιάς και της ταπεινότητας μας, η παράθεση των πάντων στον Θεό και Κύριο μας, θα μας δικαιώσει. Αυτοί είναι οι δίκαιοι της παραβολής πού αναρωτιούνται πότε έκαναν κάποιο καλό και πότε διακόνησαν τον Χριστό! Και θα μπούν στην βασιλεία, με την ταπείνωση του δούλου. Αυτή η συναίσθηση δίνει την χαρά και την μακαριότητα, από αυτήν ακριβώς την ζωή.

πηγή: www.euxh.gr